

תת"ע 6257/08/19 - אברהם קורן נגד מדינת ישראל- תביעות תעבורה תל אביב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 6257-08-19 מדינת ישראל נ' קורן
תיק חיצוני: 50251148701

בפני	כבוד השופטת שני שטרן
המבקש	אברהם קורן ע"י ב"כ עו"ד רון סייג
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל- תביעות תעבורה תל אביב ע"י עו"ד מיכל מטס לוי

החלטה

בפני בקשה לתשלום פיצויים והוצאות נאשם - **המבקש**, כולל שכר טרחת עורך דין על ידי המדינה - **המשיבה**, לאחר ביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ולאחר שהמשיבה חזרה בה מן האישום.

השתלשלות העניינים

ביום 25.7.2019 נהג המבקש באופנוע מסוג ימאהה בכביש מספר 20 בירידה ממחלף השלום. המבקש נעצר על ידי שוטר לבדיקת רישיונות. בדיקה במסוף המשטרה גילתה כי המבקש אינו אוחז ברישיון נהיגה לסוג רכב זה ומשכך נרשמה לו הזמנה לדין המייחסת לו נהיגה באופנוע בהיותו בלתי מורשה לסוג, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה וכן, נהיגה מבלי שהייתה פוליסת ביטוח בתוקף לשימוש ברכב בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל - 1970.

ההזמנה לדין נמסרה למבקש על אתר, כאשר היא נושאת תאריך לדיון - 14.8.2019, בבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב.

המבקש לא התייצב למשפט ולאחר שהוצג אישור מסירה כדין, נשפט המשיב בהיעדרו, הורשע ונגזרו עליו קנס, פסילה בפועל למשך 4 חודשים וכן פסילה על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים.

ביום 14.6.2020 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו מהטעם שלא התייצב לדיון כיוון שקיבל הודעה מן המשטרה על ביטול הדו"ח. המבקש לא הציג אסמכתה לביטול הדו"ח וההזמנה לדין.

לאחר קבלת תגובת המשיבה לבקשה לביטול פסק הדין קבעתי דיון במעמד הצדדים ליום 23.7.2020.

בדיון שהתקיים הודיעה המשיבה כי לאחר שהמבקש הציג בפניה מסמכים המעידים שעבר טסט והוסמך לנהיגה לסוג

הרכב נשוא כתב האישום, כחודש עובר לביצוע העבירה, היא חוזרת בה מכתב האישום.

כמו כן, הודיעה כי מבדיקה שנערכה במערכת המשטרית עולה כי רישיון נהיגה מסוג 1A על שם המשיב הוצא בתאריך 28.7.2019, דהיינו, 3 ימים לאחר ביצוע העבירה נשוא כתב האישום. משכך, נדחתה הבקשה לביטול הדו"ח שנותר על כנו. (ראה פרוטוקול מיום 23.7.2020 עמ' 3 שורה 14-15).

לאור עמדת המשיבה, בוטל פסק הדין שניתן בהיעדר ונמחק כתב האישום.

עוד באותו המעמד, הודע לב"כ המבקש כי ככל שהוא עומד על בקשתו לפסיקת הוצאות, עליו להגיש בקשה מתאימה באמצעות נט המשפט. מכאן הבקשה המונחת לפני.

טענות המבקש

1. המבקש נענש על לא עוול בכפו כתוצאה מעקשנות של שוטר אשר רשם את הדו"ח על אף הסברי המבקש.
2. בידי המבקש היו ראיות שהוצגו לשוטר והוכיחו כי בידו רישיון מתאים.
3. רק לאחר שעבר עינוי דין והוצאות מרובות הצדק יצא לאור מבין כתלי בית המשפט.
4. למבקש נגרמו הוצאות מרובות בגין נסיעה בתחבורה חלופית וסך הוצאותיו הסתכם ב- 583.5 ₪.
5. לאחר שהתברר למבקש כי נפסל מלנהוג, נסע בתחבורה ציבורית על מנת להימנע מעבירה נוספת, הוצאות נסיעותיו בימים אלו הגיעו ל-912 ₪.
6. שכר הטרחה של ב"כ המבקש עומד על 5,265 ₪ כולל מע"מ.
7. סך כל הוצאותיו של המבקש עומד על 6,760 ₪.
8. בנוסף, עותר המבקש לקבלת פיצויים בגין עגמת נפש לשיקול דעת בית המשפט.
9. המבקש צירף לבקשה שלוש חשבוניות של בא כוחו בגין ייצוגו בתיק זה, על סך כולל של 5,265 ₪.

תגובת המשיבה

1. הבקשה לא נתמכה בתצהיר כמתחייב על פי תקנה 241(א) לסדר הדין האזרחי, חובה הנובעת מהוראת תקנה 3 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב - 1982. משכך, יש למחוק כל הנטען בבקשה המתייחס לעובדות אשר אינן נתמכות בתצהיר.
2. שתי עילות חלופיות עשויות להביא לפיצויו של נאשם שזוכה והן: האחת כי בית המשפט נוכח כי לא היה יסוד לאשמה והשנייה כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצוי.

המשיבה הפנתה למספר פסיקות בעניין: ע"פ 7826/96 ריש נ. מדינת ישראל, ע"פ 303/02 חמדאן נ. מדינת ישראל, ע"פ 2366/03 עסאף נ. מדינת ישראל, ע"פ 4466/98 דבש נ. מדינת ישראל, ע"פ 1109/09 סאמי שיבלי נ. מדינת ישראל, רע"פ 4121/09 שגיא נ. מדינת ישראל.

3. למבקש לא קמה אף אחת מעילות הסף הקבועות בחוק. דהיינו: אין יסוד לאשמה או נסיבות אחרות המצדיקות, כפי שפירטה: תולדתו של כתב האישום הינה באירוע בו קיבל המבקש לידי הזמנה לדין כיון שלא היה ברשותו רישיון נהיגה לרכב בו נהג.

4. סעיפים 10(א) ו-11 לפקודת התעבורה קובעים כי לא ינהג אדם ברכב מנועי אלא אם יש לו רישיון תקף לסוג הרכב בו הוא נוהג וכי רשות הרישוי רשאית ליתן רישיון כאשר אחד התנאים לכך הוא תשלום האגרה על ידי מבקש הרישיון.

5. משלא עמד המבקש בכל התנאים, לא הונפק לו רישיון. **אין חולק על כך שביום 25.7.2019 לא החזיק המבקש רישיון נהיגה לסוג הרכב בו נהג ומשכך בוצעה העבירה. בנסיבות אלו, אין חולק כי היה קיים "יסוד לאשמה".**

6. בהתייחס לטענות המבקש בסעיפים 4-5 לבקשתו הדגישה המשיבה כי השוטר אשר ערך ורשם את דו"ח ההזמנה לדין ערך בדיקה במסוף המשטרה ורק לאחר שוויידא כי אכן למבקש **אין** (ההדגשה במקור) רישיון נהיגה לרכב בו נהג, רשם השוטר את הדו"ח כאמור.

7. בנוגע לטענות המבקש בדבר סרטון מצלמת הגוף המוכיח לטענת המבקש את דבריו, הבהירה המשיבה כי בסרטון נראה המבקש מראה לשוטר הודעה בטלפון אשר לטענתו היא ממשרד הרישוי לפיה עבר בהצלחה את מבחן הרישוי- טסט. לראיה, צרפה צילום רישיון הנהיגה, הנושא תשלום האגרה בחלוף שלושה ימים, בתאריך 28.7.2019- המועד בו הונפק הרישיון וברי לכל כי ביום רישום ההזמנה לדין לא היה בידי המבקש רישיון נהיגה להצגה.

8. לאחר ששילם את האגרה והחזיק ברישיון תקף, פנה המבקש למשרדי ימ"א ורכבו שוחרר, כמעשה חסד ולאחר הפעלת שיקול דעת, חרף ביצוע העבירה על ידו במועד הרלוונטי.

9. הבקשה נוקבת סכומים ללא כל הצגת אסמכתאות.

10. במעמד הדיון בבקשה לביטול פסק הדין ביום 23.7.2020, לאחר שנחשפה ב"כ המשיבה להשתלשלות העניינים ולנסיבות האירוע, הסכימה לביטול פסק הדין ואף משיקולי יעילות ולפנים משורת הדין הודיעה על אתר על חזרה מכתב האישום.

11. המשיבה הדגישה כי לו נותר כתב האישום על כנו, צפוי היה המבקש לפסילת רישיונו לתקופת מינימום של 3 חודשים - הקבועה בצידה של העבירה.

12. לפיכך, יש לדחות הבקשה על הסף.

תגובת המבקש לתגובת המשיבה

בתגובתו חזר המבקש על עיקרי הטענות אותן העלה בבקשה המקורית. לטענתו, כאשר קיבל אישור לשחרור האופנוע נאמר לו כי כתב האישום בוטל. שוב, לא צורפה כל אסמכתה בעניין.

כמו כן, טען המבקש כי כיוון שהיה בידו רישיון נהיגה עוד לפני שקיבל רישיון לאופנוע, הרי שהיה פטור מתשלום אגרה.

לעניין תגובת המשיבה כי בקשתו לא נתמכה בתצהיר השיב המבקש כי בית המשפט לא דרש הגשת תביעה נפרדת להוצאות ורק ביקש כי המבקש יציג קבלות ויכמת את גובה הוצאותיו.

המבקש הביא בתגובתו ציטוט מסעיף 80א (כך במקור) לחוק העונשין בדבר אפשרות של בית המשפט לצוות על הוצאות להגנת הנאשם בשל אישום שבוטל או נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

בנוסף חזר המבקש על טענתו כי הוכח מעל לכל ספק שהוא החזיק ברישיון תקף.

לעניין הוכחת ההוצאות טען ב"כ המבקש כי העביר את כל הקבלות והאסמכתאות התומכות בבקשת המבקש לידי בית המשפט באמצעות פקס. בציינו כי הוא עורך דין במקצועו העובד בשוק ההון, חזר המבקש שוב על טענתו בדבר נזק ממוני וכן טען לפגיעה בשמו הטוב ולגרימת עגמת נפש.

לתמיכה בטענותיו ציין המבקש (מבלי להפנות לפסיקה רלוונטית), כי בית המשפט העליון חזר ושנה פעמים רבות כי בהיעדר נימוקים מיוחדים המצדיקים שלילת פסיקת הוצאות משפט ושכ"ט עורך דין לצד שזכה בדינו, הרי זכאי הצד הזוכה לפיצוי מלא על ההוצאות המשפטיות אשר נגרמו לו וכן להחזר שכ"ט עורך דין אשר שילם לבא כוחו.

בהמשך הזכיר ב"כ המבקש פסק דין **תנובה או מחצבות כינרת** (ההדגשה שלי) בו ניתנת סקירה על ההלכה הפסוקה הנוהגת באשר לפסיקת הוצאות משפט ושכ"ט עורך דין במלואם. בנוסף הזכיר ב"כ המבקש את פסק דינו של כב' השופט עופר גרוסקופף בעניין אלפא קפיטל אנסלט ואח' נ. נויה חיפושי נפט וגז בע"מ ואח'.

המבקש אף ציין כי על פי תקנה 512 לתקנות- סכום ההוצאות לא יפחת מהתעריף המינימלי אשר נקבע לעניין שכ"ט עו"ד כפי שנקבע בכללי לשכת עורכי הדין.

לסיום דבריו חזר המבקש ואמר כי יהיה זה מן הצדק להיעתר לבקשתו לפסוק לו הוצאות בתוספת פיצוי על עגמת נפש ופגיעה בשמו הטוב של המבקש.

אל תגובתו זו צירף המבקש תצהיר ובו שני סעיפים: האחד - כל העובדות הכתובות בבקשה ידועות לו מידיעה אישית; השני - תדפיסי כרטיסי האשראי שהציג הם הוצאות שנגרמו לו כתוצאה מדו"ח התעבורה אשר נרשם לו ומפסיקת בית

המשפט.

דין והכרעה

המסגרת המשפטית

הבקשה לחיוב המדינה בהוצאות מבוססת על סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראיה בתי המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה הנסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו של האשמה שממנה זוכה, או שלא ישלם שבטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לביית המשפט; במשפט שמנהל קובלר שאיבית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור."

סעיף 80(ב) קובע כי שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות את הסכומים המקסימליים לתשלום פיצויים והוצאות.

עצם פסיקת פיצויים או השבת הוצאות נגזרו מסעיף 80 לחוק העונשין על פי סדר הדין הפלילי וכן הודגש בסעיף 80(ג):

(ג) החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים.

יחד עם זאת, על הגשת הבקשה והדין בה יחול סדר הדין האזרחי כפי שנאמר בתקנה 3 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב - 1982:

3. תקנות סדר הדין האזרחי, תשכ"ג 1963- יחולו על הדין בבקשה, בשינויים המחויבים לפיתקנות אלה.

הסוגיות שיש לברר

בהתאם לסעיף 80(א) לחוק העונשין, על בית המשפט לבחון שתי חלופות:

1. האם היה יסוד לאשמה ולהגשת כתב האישום כנגד המבקש?

2. אם היה יסוד לאשמה, האם קיימות נסיבות אחרות המצדיקות את פיצוי של המבקש, זאת על אף

שהיה יסוד, כאמור?

העילה הראשונה - לא היה יסוד לאשמה:

ברע"פ 960/99 מקמילן נ. מדינת ישראל קבעה כב' השופטת ד. דורנר:

"...נקבע בחוק כי זיכוי כשלעצמו אינו מספיק לשם תשלום הוצאות או פיצויים, ומעבר לזיכוי נדרשת לשם התשלום התקיימות של אחת משתי עילות: העילה האחת היא היעדר יסוד להאשמה מלכתחילה. העילה השנייה, שהוספה לסעיף 80(א) בחוק דיני עונשין (דרכי ענישה)

עמוד 5

(תיקון מס' 3), תשל"ה-1974, היא קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות את התשלום, וזאת גם אם נסיבות אחרות אלה נוצרו לאחר הגשת כתב-האישום. יודגש, כי גם כאשר מתקיימת אחת משתי העילות אין בית-המשפט מחויב לפסוק הוצאות או פיצויים, אלא סמכותו היא סמכות רשות. גם הסכום שייפסק הוא ככל "שיראה לבית המשפט", בכפיפות לסכומים המרביים הנקובים בתקנות הנ"ל."

באותו פסק דין, מפיו של כב' השופט ת. אור נאמר:

"...קביעת כלל, שעל-פיו כל מקרה של חזרת התביעה מאישום ייחשב כהסכמה של התביעה לזיכוי "מוחלט", לא רק שאינו משקף את עמדת התביעה, הוא גם אינו ראוי. פירוש כזה לחזרה מאישום עלול להוות תמריץ שלילי לתביעה לחזור מן האישום באותם מקרים אשר בהם היא תהיה סבורה שיש הצדקה לכך. חוששני, שפירוש כזה יביא להימנעות מחזרה מאישום בשל המשמעות שיש לו לעניין חיוב המדינה לשאת בהוצאות ההגנה של הנאשם".

אשר לעילה הראשונה שבסעיף 80(א), דהיינו, "שלא היה יסוד להאשמה", מוצאים אנו בפסיקה כי עילה זו טומנת בחובה פן של "אשם" מצד התביעה בהגשת כתב-האישום.

את התשובה לשאלה "מתי ובאילו נסיבות ניתן לפסוק 'שלא היה יסוד להאשמה'?", מסכם השופט בך בע"פ 1524/93, בעמ' 654:

"על בית המשפט לבדוק את שיקול-דעתה של התביעה עובר להגשת כתב האישום נגד אותו נאשם, ורק אם יימצא שמלכתחילה לא היה מקום להעמיד את הנאשם לדין, או מפני שהעובדות הנטענות אינן מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיה ברור מראש שחומר הראיות שבידי התביעה לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים, יהיה מקום לפסוק הוצאות ופיצוי לנאשם על-פי סעיף 80(א) הנ"ל".

ומן הכלל אל הפרט:

המבקש לא הביא כל ראיה כי החזיק רישיון נהיגה מתאים לסוג הרכב בו נהג. השוטר שרשם את הדו"ח ערך בדיקה במסוף המשטרה ומצא כי למבקש אין רישיון מתאים לסוג ולפיכך נרשמה ההזמנה לדין. טענת המבקש הינה כי עבר טסט ואולם, אין די בכך בכדי להיחשב כמי שמורשה לנהיגה. גם בדיון שהתקיים בבית המשפט, לא הציג המבקש כל ראיה לכך כי במועד רישום ההזמנה לדין, החזיק ברישיון כדן.

לפיכך, בדיון רשם השוטר את הדו"ח ואת ההזמנה לדין.

המבקש טען כי נאמר לו במשטרת בית דגן כי הדו"ח עם ההזמנה לדין בוטל ואולם לא הביא כל ראיה לכך. בנוסף, כפי שהעלתה המשיבה בתגובתה, המבקש אף לא טרח לתמוך טענותיו בתצהיר ולא הביא כל אסמכתה שיכולה לתמוך ולחזק את טענתו.

משלא התייצב המבקש למשפט כפי שנדרש בהזמנה לדין אשר קיבל לידיו, נשפט בהיעדרו.

בדין בבקשה לביטול פסק הדין הודיעה ב"כ המשיבה כי **רק באותו היום** נחשפה התביעה למסמך המאשר כי המבקש עבר טסט לסוג הרכב נשוא כתב האישום.

אדגיש, כי לא מדובר בכך שבידי הנאשם היה רישיון בר תוקף לאותו רכב ביום רישום הדו"ח.

ב"כ המשיבה הוסיפה ואמרה באותו מעמד כי בבדיקה שערכה עוד באותו יום במערכות המשטרתיות מצאה כי הרישיון מסוג 1A הוצא למבקש רק בתאריך 28.7.2019. דהיינו, **שלושה ימים לאחר רישום ההזמנה לדין** ומשכך, לא בוטל הדו"ח כיון שביום האירוע היה המבקש ללא רישיון כנדרש.

יחד עם זאת, לאור הנסיבות וסמיכות הזמנים, ברוב הגינות, הודיעה ב"כ המשיבה כי משיקולי יעילות ולפנים משורת הדין, יש מקום לחזור בה מן האישום.

הנה כי כן, עולה מן העובדות כי למאשימה היה יסוד איתן לאשמה ולהגשת כתב האישום כנגד המבקש **ולא קמה העילה הראשונה הרשומה בסעיף 80(א) לחוק העונשין, עילת "אין יסוד לאשמה"**.

העילה השניה - נסיבות אחרות המצדיקות זאת

בעפ 7826/96 יוסף רייש נ. מדינת ישראל קבע כב' השופט א. גולדברג כי:

"נקודת המוצא הראויה היא כי האינטרס הציבורי של אכיפת החוק והשלטתו, מחייבים העמדתו לדין של מי שיש כנגדו ראיות מספיקות כי פגע בנורמה הפלילית. בהגשמת אינטרס זה נחשף הפרט, כהכרח בל יגונה, לפגיעה בזכויותיו. הסיכון כי נאשם ייחשף לפגיעות הכרוכות בניהול ההליך הפלילי נגדו, ולבסוף יצא זכאי בדין, הובא בחשבון מראש, והינו בגדר סיכון מחושב. סיכון כזה מתחייב מטיבו של המנגנון הפלילי, שרק בסופו מכריע בית-המשפט באשמתו, או בחפותו, של הנאשם...

מאידך גיסא, מתחייב כי פרשנותה של העילה השנייה שבסעיף 80(א) תהא ברוח חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. הפגיעה שנפגע נאשם משלילת חירותו ובקניינו, עקב ההוצאות שנאלץ להוציא להגנתו, כשבסופו של ההליך יצא זכאי בדינו, מחייבת מתן פרשנות מרחיבה לעילה השנייה שבסעיף 80(א), תוך איזון עם מגבלותיה של קופת הציבור. רוחבה של הפרשנות מונחית על-ידי עקרון המידתיות, שמתווה חוק היסוד. לשם הגשמת האינטרס הציבורי יש הצדקה לפגיעה בפרט ככל שהפגיעה מובנית בצורך לקיים את ההליך הפלילי, ולא מעבר לו. מכאן שפגיעה חיונית הכרוכה בצורך שבניהול ההליך הפלילי אינה חורגת מעקרון המידתיות, וככזו אינה מקימה זכות לפיצוי. ואילו פגיעה שאינה חיונית בהכרח חורגת מעקרון המידתיות, ועל-כן היא באה בגדר העילה השנייה שבסעיף 80(א). חיוניות הפגיעה צריכה להיבחן מן ההיבט הציבורי, ומכאן שמחדלי הנאשם אינם יכולים להפוך את הפגיעה לבלתי חיונית".

בעניינו, לא מצאתי כי התקיימו כל נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי או השבת הוצאות למבקש.

כבר קבעתי כי המשיבה פעלה בתום לב והגישה את כתב האישום כיון שהיה יסוד לאשמה.

המשיבה אף פעלה בהגינות כאשר עם התברר כל הפרטים והנסיבות **וחרף ביצוע העבירה**, החליטה כי יש מקום לחזור מן האישום ולא להכביד על הנאשם ועל בית המשפט בניהול ההליך.

יתירה מזאת, כפי שהתרשמתי מהשתלשלות העניינים, המבקש היה חוסך מעצמו את ההליך ואת כל ההוצאות להן הוא טוען לו אך דאג לשלם את אגרת הרישוי בזמן מיד לאחר שקיבל את ההודעה כי עבר את מבחן הרישוי.

גם בהליך זה המתנהל בפני בוחר המבקש שלא לדיוק באמירתו בסעיף 6 בתגובתו לתגובת המשיבה בו נכתב כהאי לישנא: "**לעניין התצהיר שלא הוגש, בית המשפט הנכבד ביקש קבלות להוצאות המבקש ולכמת מה גובה סכום ההוצאות, ולא דרש הגשת תביעה נפרדת להוצאות.**"

זאת, כאשר בעמוד 4 שורה 14-15 לפרוטוקול הדיון מיום 23.7.2020 נכתב: "**ככל שהסניגור עומד על בקשה לפסיקת הוצאות, יגיש בקשה מתאימה באמצעות נט המשפט ויעביר העתק לתגובת המאשימה.**"

ברי, כי על בקשה מתאימה להיות ערוכה בהתאם להוראות ס' 80 לחוק העונשין ולתקנה 3 לתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר) תשמ"ב - 1982.

בנסיבות הקיימות, בהן לא יכולה להיות מחלוקת בנוגע לשאלה כי המבקש לא החזיק ברישיון כדן במועד רישום ההזמנה לדין וכעבירה נגררת, פוליסת הביטוח לא היתה תקפה, אל לו למבקש להלין על המשיבה על השתלשלות העניינים ועל ההוצאות אשר הוא עצמו גרם להן.

עוד אוסיף, כי לאור התנהלות משטרת ישראל והמשיבה, האשמת המשיבה בפגיעה בשמו הטוב של המבקש הינה משוללת כל בסיס ויסוד ומוטב היה לו לא היתה נטענת כלל. כך גם בנוגע לטענה על עגמת נפש.

בשולי הדברים אוסיף כי פסקי דין שאוזכרו בבקשה- עניינם בתביעות אזרחיות ולא פליליות ומשכך, אינם רלוונטים לעניינו.

לסיכום

מכל המקובץ לעיל עולה כי אין מנוס מלהורות על דחיית הבקשה, לגופו של עניין וזאת מהטעם שלא קמה כל עילה לפיצוי או שיפוי כמבוקש על פי הנדרש בסעיף 80(א) לחוק העונשין, לא עילת "אין יסוד לאשמה" ולא עילת "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

מקום בו הבקשה אינה מגלה כל עילה ואף אינה ערוכה כדן, היה מקום להשית על המבקש הוצאות ואולם, לפני משורת הדין, לא אעשה כך.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט אלול תש"פ, 08 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.